

noogle Afdelinger, indeholdende Anstuelser, som noget afvige fra de hidtil fulgte, og som man nu vil bringe ind i et Lovbud, idet Enhver med Visshed maatte sige sig selv, at naar Commissionen faaer fuldendt sit Hverv, saa maade det, om og dens Forslag i mange Punkter kunne være af den Bessaffenhed, at Lovforslagets tredie Affnit nogenlunde kunde paa visse Punkter føies ind i det, igjen nødvendiggjøre en fuldstændig Omdannelse af det, der var bleven vedtaget ved det foreliggende Lovforslag. Jeg behøver vist ikke at fremhæve, hvor uheldige Følgerne vilde være af saaledes at gjøre midlertidige Forandringer med Hensyn til en Rettergangsmaade, som idetmindste ikke i nogen synderlig Grad har givet Anledning til Ulemper, nemlig de hidtil fulgte Regler med Hensyn til Behandlingen af offentlige Politifager. Ulemperne have ikke været store, men de kunne blive store, naar man nu gjør en saadan midlertidig Forandring, som giver det Udseende af, at nu er Behandlingen af de offentlige Politifager bleven en ganske anden end hidtil, og saa igjen nødsages til at forandre den. Det er Følger, som ikke kunne Andet end til alle Sider og navnlig for Befolkningen være til stor Uleilighed, og det vil i al Fald fremkalde Forestillingen om en ganske behynderlig Løshed og Slaphed i Forholdene, naar man saa pludselig gaaer over fra det Gne til det Andet for kort efter igjen at forandre det sidste Vedtagne. Hvad er da egentlig det, der skulde bevirke, at man gjorde denne Forandring med Hensyn til Behandlingen af disse Sager for den korte Tid, som jeg med Sikkerhed tør sige, at der kun vil hængaa, inden Omordningen af Procesforholdet finder Sted? Det er for at faae indført Offentlighed og Mundtlighed i disse offentlige Politifagers Behandling. Nu er jeg saa heldig til, at jeg efter den Maade, hvorpaa min Virksomhed saavel i min tidligere Embedsstilling, som ogsaa som Rigsdagsmand har vist sig med Hensyn til Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien, kan sige, at jeg er den, som i høi Grad anseer det for gavnligt, at Offentlighed og Mundtlighed indføres; men dette Lovforslags 3die Affnit vil ikke bringe en saa-

dan Offentlighed og Mundtlighed frem, som den, der kunde være ønskelig; det vil ikke frembringe Andet end en Halvbed af Offentlighed og Mundtlighed. Det hedder i Lovforslaget, at disse offentlige Politifager skulle behandles offentlig og mundtligt; men, mine Herrer, lægger nu Mærke til, at, naaget Loven siger, at disse Sager skulle behandles offentlig og mundtligt, saa kommer der en § 14 — og den vil jeg ret bede det høie Thing at lægge Vægt paa — som siger, at, naar Politimesteren efter Sagens Bessaffenhed og paa Grund af Bestemmelserne om Appel ikke anseer det for rigtigt at Sagen skal behandles offentlig og mundtligt, saa kan han behandle den efter de hidtil fulgte Regler for offentlige Politifager. Nu vil jeg bede Dem, mine Herrer, at betænke, hvad det vil sige ved Lov at bestemme, at disse Sager skulle behandles offentlig og mundtlig og derpaa at sige til vedkommende Politimester: men finder Du, at Sagens Bessaffenhed navnlig med Hensyn til Appel gjør det rigtigt, saa kan Du behandle den paa den gamle Maade. Nei, dette er Noget, jeg holder mig overbevist om, at Folkethinget ikke vil tilstede Plads i Loven. Hvorledes stiller det sig dernæst med den praktiske Anvendelse af denne § 14, naar er det, at Politimesteren i Grunden skal kunne danne sig en Forestilling om, at Sagens Bessaffenhed navnlig med Hensyn til Appel gjør det tilstedeligt at behandle den efter den nye Lov eller gjør det ønskeligt at behandle den efter den gamle? For at kunne tage denne Bestemmelse, skal han allerede kjende Sagens Sammenhæng, og han skal kunne have et Begreb om, hvilken Straf der kan flyde deraf, thi ellers kan han ikke tage Hensyn til Muligheden eller Stk-muligheden af en Appel. § 14 kan altsaa allerede af denne Grund ikke Andet end blive ubrugbar, men der er endnu en anden Grund, som gjør, at den vil blive ørkesløs, og det er, at Politidommeren, naar han er lidt ængstelig — han behøver ikke at være meget ængstelig — vil sige til sig selv: de smaa Optegnelser, som efter den foregaaende Paragraph skulle finde Sted i Protocollen om, hvad der er blevet vedgaaet og forklaret i Sagen, ville ikke være tilstrækkelige, hvis den kommer til Appel, og